

İyi değilim ama bana biri sorduğunda *kötüyüm* demem için onun benden iyi olmasını beklerim. Genelde kimse benden iyi değildir, o sebeple kimse benden şikayet duymaz.

Sorunlarımı çözebileceklerle anlatırım. İnsanların benim yaşadıklarım konusunda kabiliyetleri yok, bunu çok erken öğrendim, ya kabiliyetleri, ya istekleri yoktu ve onlara güvenmeyi erken bıraktım. Çok erken. Karakterime bu güvensizliğin yön verdiğini biliyorum. Bir insana güvenmenin her zaman tuhaf görünmesinin sebebi bu.

İnsanın insana güvenmesinde şaşırtıcı bir taraf var. *Paranoya* bende böyle gelişti. Söze güvenmeyi böyle yitirdim. İnsanların ne dedikleri gönlümde daha az karşılık buldu. *Yapmak* en ucuzundan bile olsa *konusmak* kadar sahte değildi.

O zaman gerçek olan tek sözün Allah'ın sözü olduğunu ve bu sözün sadece kitaptaki söz değil, *kun-feyekun* olduğunu keşfettim. Allah'ın sözünde yaşıyorduk, tüm fiiller ve işler onun sözüydü, o da bizi sözüne uymaya çağırıyordu, suyun mecrasını bulup akması gibi.

Söz ve hayatın diğer imitasyonlarının sahtelik yarışından başka bir şey olmayışı bundan. Söz fiile kalbedildiği ölçüde değer kazanır ve ben kendi sözlerimle fiillerimi uyuşturabildiğim ölçüde iyi olurum.

Fiillerim aksıyor ve sözüm onlara ancak bu aksamayı yansıtabildiği ölçüde uyumlu. Aksak söz, aksak adım, aksak.